

gang til ved Appel til Overvurderingsraadet at faa Vurderingen yderligere undersøgt. Endvidere er der jo Adgang til naar som helst at faa foretaget en ny Vurdering i den Tid, der ligger mellem de Vurderinger, Loven fastsætter. Der er altsaa fra Lovgivningsmagts Side søgt at skabe gode og betryggende Regler til Sikring af, at de private ingen Skade skulle lide ved denne Lov.

Derimod er jeg ikke saa tilfreds med Bestemmelsen om de Afgifter, der skulle ydes af den Værdistigning, der er skabt ved offentlig Foranstaltning. Jeg mener, at det af disse Værdier ikke er Halvdelen eller Trediedelen, som Lovforslaget foreslaar, der skal afgives, men at det offentlige maa have Ret til at lægge fuldt Beslag paa den Værdistigning, der er skaffet til Veje. Paa min Gruppens og egne Vegne maa jeg i alt Fald tage bestemt Forbehold mod, at der fra vor Side skulde ligge en Anerkendelse af, at Samfundet ikke har Ret til at lægge Beslag paa det hele og fulde Udbytte af den ved Samfundets fælles Arbejde skabte Værdistigning deri, at vi muligvis af opportune Hensyn ville kunne gaa med til at stemme for Lovforslaget i den her foreliggende Affattelse.

Men er jeg utilfreds med den fastsatte Afgift, er jeg endnu mere imod den i Lovforslaget fastsatte Tidsbegrænsning. Thi det staar for mig som aldeles ubegribeligt, naar man erkender, at Samfundet har Ret til den Værdistigning, det har skabt — og det synes der dog at være Enighed om, selv om der er enkelte, der have set anderledes derpaa —, at Samfundet saa, naar en Tid er gaaet, atter skal afstaa denne Ret til de private. Lovforslaget fastsætter, at om 50 Aar ophører denne Afgift. Det vil jo kunne komme til at dreje sig om overmaade store Summer, der her ligesom en Gave gives tilbage til Mennesker, der muligvis ikke en Gang vare fødte den Gang, disse Værdier skabtes. Det oplyses i et Bilag til Kommissionsbetænkningen, at Værdistigningen for en enkelt Bane som Horsens—Tørring-Banen drejer sig om en 300,000 Kr. Naar det saa, som her, drejer sig om en Række af Baner, vil det beløbe sig til Millioner, og denne store Kapital skulde Samfundet saa ganske roligt give tilbage til de private, naar en vis Tid var gaaet. Det er for mig uforstaaeligt, at man kan vedtage sligt, og jeg vil da i alt Fald udtale Haabet om, at det maa kunne lykkes paa

dette Punkt at faa Lovforslaget ændret og faa denne Tidsbegrænsning slettet ud.

Jørgen Berthelsen: Det her foreliggende Lovforslag er jo et Forslag om en ny Skat. Der er jo egentlig ingen, der længes efter nye Skatter, men de kunne blive nødvendige og skulle da helst være retfærdige. Jeg har den Opfattelse, at det Lovforslag, der foreligger her, efter alle de foreliggende Omstændigheder er nødvendigt, og efter det Kendskab, jeg har til hele Sagen — jeg har jo ogsaa været med til at behandle den i Kommissionen —, har jeg tillige den Opfattelse, at det er saa retfærdigt, som det paa nogen Maade er muligt at faa det. Naar der er Tale om, hvilke Udgifter Staten har og har haft og vil faa i den nærmeste Fremtid, navnlig foranlediget ved det store Jernbanelovforslag, saa kunde jeg have Lyst til at nævne, hvad der f. Eks. fra 1894 til 1905 blev udbetalt i Anledning af den Lov, vi vedtog den 8. Maj 1894. Der blev af Statskassen udredet 47 Mill. Kr. dels til Statsbaner, dels til Privatbaner. Den nu-gældende Lov kræver efter de Oplysninger, som forelaa, da Loven blev vedtagen, til Statsbaner 28 Mill. og til Privatbaner 21 Mill. Kr. foruden, hvad der allerede er disponeret over, hvilket andrager ca. 19 Mill. Kr., heri medregnet bl. a. ogsaa, hvad der vil medgaa til Københavns Personbanegaard, og hvad der vil medgaa til Udvidelse af bestaaende Anlæg, hvilket i Aarene 1894—1904 var 41 Mill. Kr. og for det næste Tiaar er kalkuleret til ca. 53 Mill. Kr. Naar hele vor finansielle Stilling og, man kan godt sige, ogsaa adskillige Kommuners finansielle Stilling tages i Betragtning, saa er det klart, at hvis vi skulle gennemføre saadanne Dispositioner som dem, der her er Tale om, saa trænge vi til at faa de Indtægter, der kunne skaffes til Veje ved en Afgift som den her foreslaaede. Jeg kunde have Lyst til her at nævne et enkelt Eksempel, som viser, at Princippet i Lovforslaget er retfærdigt. Ved en af de Baner, som have faaet Eneretsbevilling, var det saaledes, at der blev afsluttet Forlig ved Ekspropriationen med samtlige Lodsejere for deres Jordtilliggende om en Pris af 300 Kr. pr. Td. Land eller omtrent 2 Øre pr. Kvadratalen. Siden den Tid er der solgt først samlede større Arealer til Summer, der ere ganske betydelige i Sammenligning med de 2 Øre, og senere igen af vedkommende Konsortium i Smaa-